

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΡΚΤΙΚΑΣ ΧΩΡΑΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ ΕΣΚΙΜΩΙ

Στα Σκανδιναβικά περιοδικά έδημοσιεύθη ή ακόλουθος περιγραφή του διασήμου Δανού περιηγητού Ρασμούσεν την όποιαν μεταφέρουμε εδώ για τους άναγνώστας μας.

«Χωρίς άλλη συντομία, έκτός από ένα Έσκιμωό όνομαζόμενο Ρεάλ, ξεκίνησα προς τη διεύθυνση του Μπάτουρστ Ίνλετ, περιοχή όπου κατοικούσε μιά φυλή Έσκιμωών της οποίας ήθελα να μελετήσω τά ήθη. Κατάλαβα πως τό τόλμημά μου εΐταν πάλυ σιμφοκίνδυνο γιατί ή φυλή αυτή είχε πολύ κακή φήμη. Πάνε πέντ-έξη χρόνια που δύο Άμερικανοί εξερευνηταί, ο Ράντφορντ κι ο Στρίερ, κατασφάχτησαν από τους Έσκιμώους αυτούς. Ένα άποσπασμα της Καναδικής Άστυνομίας διατάχθηκε τότε να συλλάβη τους δολοφόνους. Ύστερα από ένα σκληρό ταξίδι πού βάσταζε δύο δόλοκληρα χρόνια έφτασε στό χωριό τους, μά οι ένοχοι είχαν γίνει άφαντοι. Ο άρχηγός τού άποσπασματος, ο επιθεωρητής Φράντζ, άνέφερε τότε στό διοίκησή του ότι όλα τά μέλη της φυλής αυτής ήσαν «λέφτες, φοβεροί ψευτες και άνθρωποι έξαιρετικά ύπουλοι κ' επικίνδυνοι». Καί κατάλληλε ότι οι Έσκιμωοί τού Μπάτουρστ Ίνλετ εινε με μιά λέξη μιά σπειρα δολοφόνων.

Πρέπει να όμολογήη κανείς ότι τό πιστοποιητικό αυτό δεν άποτελούσε καμμιά καλή έγγηση για μένα, δέ μ' έμπόδισε όμως να κάνω την εξερευνησή μου.

Ύστερα από τρεις μέρες πορεία με κρυό έντονο τό όποιο ή έλλειψις τού άνέμου έκανε κάπως ύποθετό, συναντήσαμε τρία έλκυστρα φορτωμένα με καυσόξυλα, τά όποια όδηγοΐσαν παιδιά και κορίτσια. Μιάς ύποδεχτησαν φιλικά και μās έδειξαν τή διεύθυνση του χωριού των, όπου φτάσαμε κατά τό βράδι άκολουθώντας ίχνη που είχαν χαράξει στό χιόνι τά έλκυστρα.

Αυτό τό χωριό εΐταν τό μεγαλύτερο από όσα έχω συναντήσει στις άρκτικές χώρες με τις τριανταπέντε καλύβες του χτισμένες άμφιστρακικά σε μιά καταφραμένη γύρω από μιά οικοδομή κάποιος πού μεγάλη πού εινε τό κοινό σπίτι ή τό σπίτι του χοροΐ. Ίδού με λοιπόν μεταξυ της φυλής αυτής των δολοφόνων την όποια με τόση συμπάθεια περιγράφει ο επιθεωρητής Φράντζ.

Οι άγριοι βγήκαν από τις καλύβες τους για να μās ύποδεχτούν και άμέσως όλοι αυτοί οι πανούργοι και αυθάδες Έσκιμωοί με περιτοΐχισαν. Φαίνεται πως δεν είχαν άλλο σκοπό παρά να εξαντήλίσουν τον όλοκληρη την υ όμονή μου. Ο ένας ήθελε να μού βγάλει την ίσιπα άν' τά δόντια! Ένας άλλος με τραβούσε από τό ρουχό μου! Όταν έλυσα τούς σκύλους μου από τό έλκυσθρό μου για να τους δώσω να φάνε, άντρες και γυναίκες μού ζητούσαν με δυνατές φωνές λαρδί της φώκιας—τό φαί των σκύλων μου!

—Νομίζετε, φίλοι μου, τους εΐπα, πως ήρθα από τόσο μακριά για να σας θρέψω με λαρδί. Αυτό εινε τό φαί των σκύλων μου. Αν θέλετε να πάτε λαρδί πηγαίνετε να τό πάρετε από τις φώκες που σας περιμένουν στους πηγούς.

Αυτοί έβασκαν σνά γέλια, άποδεικνύοντας έτσι ότι κρατούσαν τουλάχιστον τό προσηγορία. Καί πολλοί τότε με ρώτησαν :

—Ποιάς εΐσαι ; Εΐσαι από τους λευκούς που έρχονται ν' άγοράσουν όέρματα της άλεπούς ;

—Ερχομαι μόνο για να δώ τί έχετε μέσ' στην κοιλιά σας.

Νέα γέλια εκ μέρους των. 'Επί τέλους ένας γέρος πού ήθελε να μάθη άν μιλούσα σοβαρά ή όχι, μού άπάντησε με ύφος ειρωνικό :

—Ε λοιπόν, εδώ θα βρής κάθε λογής άνθρωπους! Εινε μερικοί όμορφοι αλλά οι περισσότεροι εινε άδύνατοι και δεν ύπάρχει κανείς λόγος να γελās μαζί μας.

Κατάλαβα ότι ή άστεινής αυτή εκρυβε και κάποια φοβέρα και γι' αυτό θεώρησα φρόνιμο να τους δώσω να μιταλάβουν ότι έχαν των καιρό του θέλοντας να με φοβίσουν. Καί τους εΐπα :

—'Ηρθα εδώ άφορα άν και δένάκουσα καλά πράγματα για λογαριασμό σας. Δυό ώ χ ρ ές μ ο ρ φ ές (Λευκοί άνθρωποι) σκοτώθηκαν εδώ, προς χρόνων. Μά βλέπετε ότι δέ σας φοβήθηκα κ' ήρθα μόνος.

—Δεν τους σκοτώσαμε έμεις διαμαρτυρήθηκαν πολλοί άντρες. Οι ώ χ ρ ές μ ο ρ φ ές τσακώθηκαν μεταξύ τους κ' άλληλοσκοτώθηκαν. Εΐμαστε φιλήσυχoi άνθρωποι κ' άγαπούμε πολύ τό χορό, τό τραγούδι και τό γέλιο. Δέν είμαστε κακοί. Εΐσαι φίλος μας και δεν έχεις να φοβηθής τίποτα από μās.

Μιά καλύβα έτέθη στη διάθεσή μας. Έγκεινη πού μās φιλοξενούσε ή Κεονετάν (Μουριδεή) μās έγέμισε περιποιησεις. Άργότερα καθώς έμαθα, σ χ έ σ ε ις α ι μ α τ ος όπληχον μεταξύ αυτής και τού συντρόφου μου. Τόν άντρα τον είχε σκοτώσει ο πατέρας τού Ρεάλ κ' ο πατέρας της τον είχε έκδικηθεί σκοτώνοντας τό φρονέα. Μά τέτοια έπεισόδια λησμονοΐνται γρήγορα εκεί. Αύτη ή άμέριμη φυλή δέ νοιάζεται επί πολύ γατή Βεντέττα.

Τό ίδιο βράδυ διοργανώθηκε προς τιμή μου μιά επίσημη δεξίωσις στό σπίτι του χοροΐ, αρκετά ευρύχωρο για να χωρέση καμμιά έξηγηταριά πρόσωπα. Κι' όλη ή νύχτα άφιερώθηκε στους χορούς, στα τραγούδια και σε άλλες έκδηλώσεις χαράς.

Και όταν έφυγα άν' τό χωριό ή άναφορά τού άποσπασματάρχου μού ήθεσε στό μυαλό κ' άναρωτήθηκα :

—Σ' αλήθεια αυτοί οι άνθρωποι άποτελοΐν σπειρα δολοφόνων; Στην έπιστροφή μου συνάντησα στό δρόμο μιά οικογένεια πού γύριζε από ένα μακρινό χωριό όπου είχε πάει γι' ν' ανταλλάξει όέρματα άλεπούδων κ' άποφάσισα να την συνοδέψω στό ταξίδι της έπιστροφής. Τήν οικογένεια αυτή άποτελοΐσαν ένας κυνηγός, ο Κακοριτιέκ (ο Λευκός), οι δύο γυναίκες τους, νέες

άκόμα και αρκετά νέστιμες, και ένα υιοθετημένο παιδί του.

Ο Κακοριτιέκ μού έμπιστεύθηκε με κάποια περηφάνεια ότι ή άγορά της πού νέας άν' τις δύο γυναίκες του τού είχε στοιχίσει ένα έλκυσθρο από καλό ξύλο, ενώ ή άλλη τού είχε στοιχίσει φτηνότερα, γιατί όταν την πήρε ο πρώτος της άνδρας πέθαινε τής πείνας. Τού την άγόρασε λοιπόν, δίνοντας τον ένα κομμάτι μολύβι και μιά καλιά λίμα.

Τό παιδί πού τό έλεγαν Άγουτιγκουζούκ (Μικρός Άντρας) εΐταν ο ένας από δύο άδελφούς διδύμους. Κατά τό έθιμο τού τόπου, ο πατέρας του και ή μάνα του θά έπρεπε να τον στραγαλίσουν μόλις γεννήθηκε ή να τό ρίξουν ζωντανό στό χιόνι όπου οι άλεπούδες θά τον έτρωγαν. Τά έθιμα έπιβάλλον έκει από τά διδύμα μόνο τό ένα να κρατιέται. Άλλ' ο Κακοριτιέκ είχε άγοράσει τον Άγουτιγκουζούκ όταν γεννήθηκε, αντί μās πριόγας (βάρκας). Ύστερα από πολλές ημέρες πορείας, συναντήσαμε τό βράδυ της 5 Μαΐου μιά μακριά σειρά κρηνίων από φώκες, βαλμένων στη γραμμή άπάνω στη χροσταλλωμένη θάλασσα και έστραμμένων όλων προς την ίδια διεύθυνση. Εΐταν σημείο ότι ή φυλή πού ζητούσαμε είχε φύγει άναζητώντας νέους τόπους κυνηγιού προς την ύποδεικνυμένη διεύθυνση.

Τέλος φθάσαμε στό χωριό της φυλής τού Κακοριτιέκ κατά τά μεσάνυχτα. Έπρεπε πριν από κάθε άλλο να ξεπληρώσουμε τούς κατοίκους για να μās βοηθήσουν να χτίσουμε την καλύβα μας κ' άκολουθήση τον Κακοριτιέκ ο όποιος μπηκε στην καλύβα όπου ζούσαν ή μητέρα του κ' ο πεθερός του.

Κοιμόντουσαν κάτω από ένα βουνό γουναρινών σωρευμένων άπάνω στο έδαφος πού τους χρησιμοποιε για κρεβάτι. Πρώτα πρόβαλλε μέσ' άν' ούτά ή μητέρα του ή όποια γονατίζοντας έτινε στο γυό της τό στήθος της να τό φιλήση. Αυτό εινε ένδειξη σεβασμού πού όφείλει εκεί κάθε άντρας σε έκείνην πού τον έθρεψεναν ή ξεναλώπει ύστερα από μακρινή άπουσία.

Και άν' τό φως της λήματος πούάναψαν εΐδα την παιό όπεριγραπτική και φρικώδη αθλιότητα κατοικίας. Κοιτά τό γουναρικά του κρεββατιού εΐτανε σωρευμένο κρέας της φώκιας και τά γυναικά σώματα των κατοίκων είχαν σχηματίσει άν' έξω τους παχύτατο λίπος άκαθαρόσις.

Σε λίγο όλο τό χωριό είχε ξυπνήσει. Ένώ καταγιγόμενα να ξεφορτώσω τά έλκυσθρά μου, εΐδα να προχωρεί ένας όμιλος γυναικών ο όποιος έσημάτιζε ένα μεγάλο κύκλο γύρω μου. Έμαθα κατόπιν πού τινος έπρόκειτο. Εφθρόντουσαν μήπως τό κακό πνεύμα μās είχαν συνοδέψει κορυά στο ταξίδι μας. Καί για να τους άποκλείσουν την εισοδο στό χωριό τους οι γυναίκες έσημάτησαν γύρω άν' τά έλκυσθρά μου και τούς σκύλους μου ένα μαγικό κύκλο στον όποιο θα φυλάζιζαν με τά έθιμα τους τά πνεύματα.

Όλοι οι άντρες εργάστηκαν δραστήρια για να μού φτιάξουν μιά καλύβα, στην όποια σε λίγο έμπηκα μέτους συντρόφους μου. Οϊκαίοι αυτοί άνθρωποι έσσαν ως τό κατώφλι της καλύβας και δύο τεράστιες φώκες, οι όποιες θά μās χρησιμοποιεσαν να πανηγυρίσουμε τη διαμονή μας στο χωριό τους.

Δυνατές φωνές μās έψπνησαν πολύ γοργς. Εΐταν ο Νιακουζονάκ (τό Μικρό Πνεΐμο), ο μάγος του χωριού, ο όποιος παραμερίζοντας τά χιόνια πού χρησιμοποιεσαν για πορτα στην καλύβα μας, έμπηκε μέση ταλαντευόμενος. Ο μάγος βρισκόταν υπό την έμπνευση του δαιμονίου και ήθε με φωνή έγγραστριμθού ν' άναγγεΐλ η στον Κακοριτιέκ ότι τά πνεύμα τ α τ α τού εΐληροφόρησαν τη νύχτα πως είχε τολήσει να φάει στο ταξίδι του τον σκλάχνα σολωμού, ενώ έξέρεε ότι εΐταν άναγορευμένο αυτό καθ' όλη τη διάρκεια του κυνηγιού της φώκιας.

Άλλ' ενώ άπέϋθυνε τις φοβερότερες

Έσκιμωός άνθρωποφάγος

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Μία γνώμη του Γκαίτε και μία άλλη... των Τούρκων για την ωμορφιά.— Τα κάλλη της Παυλίνας και η επέμβασις της Αστυνομίας.— Ο θάνατος της δουκίσσης Χάμιλτων.— Πώς ξετρελλάθηκε το Λονδίνο.

Το ζήτημα της ωραιότητας μας τραβή από την επιφάνεια και μίς αναγκάσει να σκεφθούμε το βάθος των πραγμάτων.

Ο Γκαίτε έλεγε ότι «το όραϊον εινε μία αποκαλύψις των κρυφών νόμων της φύσεως, νόμων οι όποιοι χωρίς το φαινόμενα αυτό θα μίς ήταν αιωνίως κρυμμένοι και άγνωστοι.» Αί ωραιότητες στην τέχνη ή στα έργα της Φύσεως εινε οικίς ή πρόδρομοι της Ωμορφιάς εκείνης, ή όποια στην ανθρώπινη μορφή φθάνει στην τελειότητα της. Όλοι οι άνθρωποι τη λατρεύουν. Όπου και να φανερωθή φέρνει χαρά, γλυκά της ψυχής και κυριαρχεί άπόλυτα. Η γυναικεία ωμορφιά φτάνει στο κατακόρυφόν της σημείο. «Ο Θεός, λένε οι Μουσουλμάνοι, έδωκε στην Έδα τα δύο τρίτα κάθε ωμορφιάς.»

Πραγματικώς: Μία ώραία γυναίκα είναι ποιητής, που ήμερώνει τον άγριο σύντροφό της, που του δίνει την τρυφερότητά της, την έλπίδα, την ευλογία της. Άλλ' ή ωραιότης αυτή πρόξει να συνοδεύεται και με κάποια κοινωνικά προτερήματα, διού ήπαραιτήτως χρειάζεται κάποια γαλήνη για να μίς επιβάλλεται. Τα Γαλλικά «Απομνημονεύματα» του 15ου αιώνος έγκωμιάζουν το όνομα της Παυλίνας Βιγκιέρ, κόρης φώραίς και ένατορος, ή όποια με την άγγελική μορφή της τόσο έμάγευε τους συγχρόνους της ώστε οι κάτοικοι της Τουλούζης την άνάγκασαν διά της Αστυνομίας να βγαίνει στο μαλακόν της τουλάχιστον δύο φορές τή βδομάδα για να μισορούν να τη βλέπουν! Όταν ή Παυλίνα έφανερωνότανε, εσυνάζετο τόσο πλήθος κάτω από τα παράθυρά της, ώστε πολλοί εκινδύνευσαν να χάσουν τη ζωή τους από το συνωστισμό.

Στον περασμένον αιώνα δεν ήταν λιγώτερη στην Άγγλια ή φήμη της ωραιότητας της οικογενείας των Γκιουίνιγκς, της όποίας ένα μέλος, ή Έλισάβετ παντρεύτηκε τον δούκα Χάμιλτων και άλλο μέλος, ή Μαρία τον κόμητα του Κόβεντου. Ένας ιστορικός λέγει ότι, «την ήμέρα που ή δούκισσα Χάμιλτων παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο Παλάτι του Βασιλέως της Άγγλιας» τόσοσ ήτον ό συνωστισμός ώστε και αυτοί οι εθνεγενείς και οι αλλοκί άναγκάστησαν να σκαρφαλώσουν έπάνω στα καθίσματα και στα τραπέζια της ανακτοικής σάλας για να μισορέσουν να ιδούν. Άστραφτε σαν ήλιος ή ωμορφιά της!

Άλλά και ή άλλη ή Μαρία εθάμπωνε τα μάτια. Οι δύο αυτές αδελφές έκαναν να ληρμονηθή κάθε άλλη καλλονή του Λονδίνου. Μπροστά από την πόρτα των μεγάρων των έμαζεύετο ό λαός για να τις ιδή ν' ανεβαίνουν στο άμάξι τους. Οι άνθρωποι τρέχανε χωρίς να πιάσουν θέσεις στο θέατρο μόλις μάθαιναν ότι θα πήγαιναν εκείνες στην παράσταση.

Ο ίδιος χρονογράφος διηγείται ότι τόσο πλήθος εσυνάζθη να ιδή τη δούκισσα Χάμιλτων, ώστε στο Υορκσπίρ εφτακόσιοι άνθρωποι άγνωστοι διενκνέρευσαν στο ύπαιθρο, μπροστά στο ξενοδοχείο της και τριγύρω, για να μισορέσουν το πρωί να την ιδούν, την ώρα που θ' ανεβαίαν στο άμάξι της.»

Άλλά από τι άραγε προέρχεται ή άνάγκη ν' ανακουφίζόμεθα με την άνάμνησι της Όμηρικης Έλένης, της Παυλίνας και της δουκίσσης του Χάμιλτων! Όλοι έξουρες τη μαγι ή αυτή δύναμη πολύ καλά ή τουλάχιστον μοροούμε με τη μαντίψουμο. Η θέα των φωαίων ματιών δεν πληγώνει τ' αδύνατα μάτια όσο και αν κορτήσ. Οι γυναίκες διατελούν εις σχέσιον με την ωραιότητα της φύσεως που θαματοουργεί τριγύρω μας. Η καρδιά μας άνακατενιει τα σχήματά τους με το φεγγάρι και με τ' άστρα, με τα δέντρα και με τα νερά και με τη μεγαλοπρέπεια του καλοκαιριού...

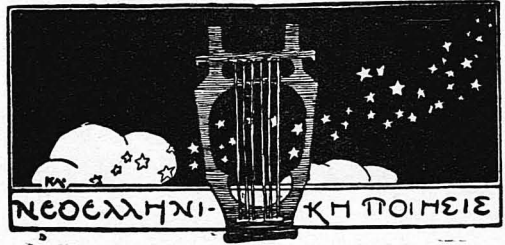
Η λαμπρότης της ανθρώπινης μορφής, άν και κάποτε καταπληκτική, δεν είναι παρά μόνο για λίγους μήνας στο άνθισμα της νεότης. Σε πολλούς ανθρώπους—γυναίκες ή άντρες—περνά γρήγορα. Εμείς όμως φυλάμε στα βάθη της ψυχής μας την άνάμνησι της και τη λατρεία της.

άπειλές στον ένοχο, ό όποιος έκλινε το κεφάλι υπό το βάρος της ντροπής, έγώ άρχισα να ψήνω καφέ, του όποίου το βραμα ελεγε έν άπροσδόκητο άποτέλεσμα για το μάγο, ό όποιος άξαφνα έπανωσ να εινε υπό την επίδραση του θείου και με τη φυσική του φωνή μου ζήτησε ένα φλυτζάνι καφέ,ληρωμώντας τον θυμό του.

Σ' αυτό το χωριό κατορθώσα να συγκεντρώσω ένα μεγάλο άριθμό «φυλαχτών», τα όποια έπεσαν δίνοντας μαγαζια, καρφιά, σπάρτα κι άλλα κοινά έμπορεύματα τα όποια ελεχ εραδιάσει στην καλήρα μου. Η συλλογή μου αυτή τον φυλαχτών εινε μοναδική στον κόσμο. Δεν μοροώ να αναφέρω έδώ παρά τα περιεγρότερα με τη μαγική τους σημασία: Μία μέλισσα κλειωμένη με τ' αυγά της σ' ένα κομμάτι δέρμα δίνει την έξυπνάδα. Μία μύγια νομοποιημένη έξασφαλίζει σ' όποιο την έχει άπάνω του το άρτωστον, γιατί εινε σχεδόν άδύνατο να χτυπήσει κανείς μύγια που κνηνησι. Το κεφάλι του κορακιού κ' ένα από τα νύχια του κόνουν όποιο τα φορεί να παρύν το μεγαλύτερο μερίδιο στη διανομή του κνηνησιού, γιατί αυτό το πουλί φτάνει πρώτο όταν ό κνηνησι σκοτώνει το θήραμα.

Άς μη χαμογέλαμε μ' αυτές τις διειδαμονίες! Μήπως έμετες δεν έχουμε τα «χαϊμαλιά»;

Κνωύτ Ραμοϋσεν

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

Η μητερούλα στον κόρφο της κοιμεί το άκρικό της, το μόνο της παιδί.

Έξω με χιόνια εκέμβρης τιγυρίζει, κι αυτή τό σφίγγει, και σαν να τραγουδή. Σιγομιάει με γέλιο και τρεμούλα,— ή μητερούλα:

«Άγιε Νικόλα, που ξέγναστα χιονίζεις, τ' άσπρα σου γένεια ψηλά στον ουρανό, και πέφτουν κάτω σωρός και μίς χιονίζεις, μην το κερνώσης, λυπήσου τ' όρφανό. Λαμπάδα τρέχε σ' έξω ν' άναρω κι' όλα, Άγιε Νικόλα...»

Νά, ό Χριστός σου γεννιέται ού λιγάκι, που άγαπάει, μικρό μου, τα παιδιά. Ίσοτό σου φέρνει, καινούργιο φρονταναίκι, και την ενήχ μου πιστή σου συνοδιά Κωιμήσου τώρα και διάθεσι σ' όσιερό σου... Νά, ό Χριστός σου

Κι' άφού μίς φήγη, δεν μίς ξεχνά θ' άφήρη στον Αι- Βασίλη για ού παραγγελιά χιλια παιχνίδια λαμπρά να σοφ χαρίση και ζαχαρωτά και χάδια και φιλιά. Με τη χαρά σου ή χείρι του θά ομύρη, κι' άφού μίς φήγη...

Τι θά μου μένη άν γράψτη μαύνη μέρα για να το χάσω από την άγκαλιά; Χωρίς παιδάκι τι είναι ή μητέρα; Χωρίς πουλάκι τι θέλει ή φωλιά; Άν μου πετάξη, άς τίσειο χιολαμένη... Τι θά μου μένη, ...

Κωστής Παλαμώσ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Σάν έρθ' ή βαρυνκισσιά στον οίρανό μας μαύρη, δεν κλαίω το γοργό πουλί που πάει με τα πουλιά ναίρησ στα ξένα άλλη φωλιά και κάλοσύνη ναίρησ...

Μά κλαίω το φτωχό δειντό που θά να μίση άδύμα και μ' όλα τα χιονόβροχα και μ' όλον το βοριά πάντα στην ίδια τη μεριά, πάντα στο ίδιο χόμα...

Κι' όταν χωρίζη στο καρδίς ή τέχη ή όργισμένη, δεν κλαίω εκείνη την καρδιά που θά ξεριεπτη μά κλαίω και ποιά γι' αυτή που μοναχή θά μένη...

Γεώργιος Δροσίνης

ΤΟ ΑΣΤΡΟ

Τό βλέπομε ψηλά στον οίρανό, της νύχτας τό σκοπέδι όταν άρχίση ουρανό διαμάντι φωτεινό, π' όλόχρους άχτίτες μίς χαρίζει.

Μ' άν έπεφτε στη γή μας ταπεινό, χωρίς τό χάος πεία να μίς χωρίζη, ποίος έξέρι τι κατάξερο βουπό θά εινε τ' άστρο αυτό, που λαμπυρίζει

Στον κόσμο άπαράλλακτα θαμιάζουμε δειλά-δειλά κ' έμεις καμιά φορά άνθρωπους, όπου μακροά κυττάζουμε

Μά όταν καμιά μέρα τους γνωρίζουμε, ποίος έξέρι τι κακά φραμακερά κρυμμένα στην ψυχή τους θ' άπαντήσουμε...

Ίωάννης Πολέμης